

SUROVEC RÓBERT

**A
HALÁL
ANATÓMIÁJA**

A HALÁL ANATÓMIÁJA

SUROVEC RÓBERT

Copyright © Surovec Róbert 2023
Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a
kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

A borító Szitás Henrietta munkája.

ISBN 978-963-639-037-2

A szerző elérhetőségei:

WEB: <https://www.surovecrobert.eu/>

FACEBOOK:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100082370515057>

INSTAGRAM: <https://www.instagram.com/surovecrobert/>

YOUTUBE:

<https://www.youtube.com/channel/UCexq51k7chj6M8nLAGvfmHg/featured>

IRODALMI RÁDIÓ:

<https://irodalmiradio.hu/profile/robertsurovec/>

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS: <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

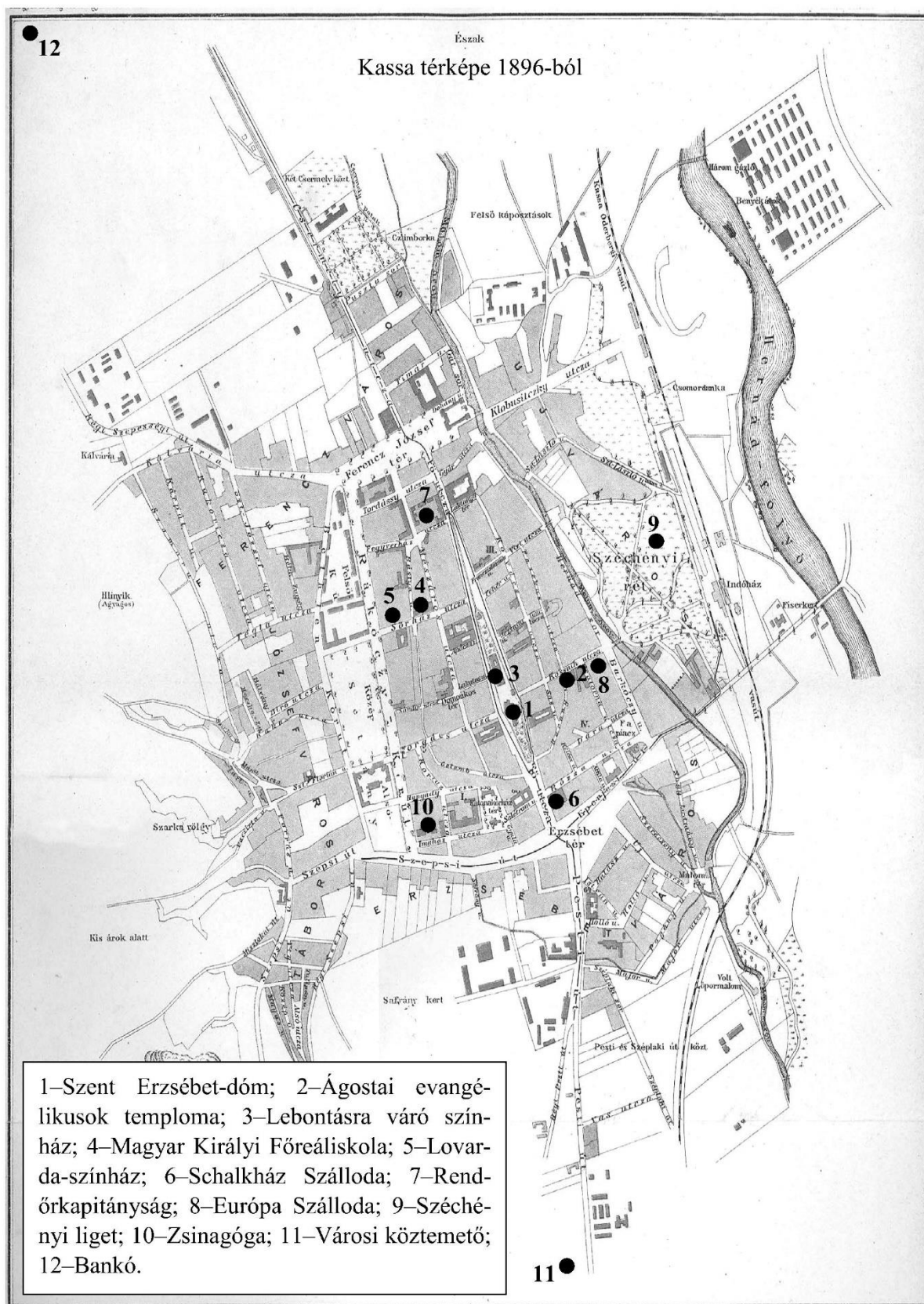
A megtévesztés és a hatalom a gonosz eszközei.

DANTE ALIGHIERI

Tartalom

Első fejezet - GYLKOSSÁG A KOSSUTH LAJOS UTCÁBAN.....	5
Második fejezet - A POKOL LEGMÉLYÉRŐL	16
Harmadik fejezet - A VÁMPÍR HULLÁJA	27
Negyedik fejezet - A NAGY FORDULAT.....	35
Ötödik fejezet - A KOZORA CSALÁD BÁNATA.....	43
Hatodik fejezet - A KÉJNŐ.....	57
Hetedik fejezet - A BETÖRÉS.....	65
Nyolcadik fejezet - MI MINDENT TITKOLTAK MÉG EL?.....	77
Kilencedik fejezet - A SORS ÚJABB CSAPÁSA.....	95
Tizedik fejezet - TÚSZDRÁMA A JÉGPÁLYÁN.....	100
Tizenegyedik fejezet - EGY RÉGI ISMERŐS	119
Tizenkettedik fejezet - A MEGADATOTT TEMETÉS	133
Tizenharmadik fejezet - A SZÍVTELEN	142
Tizennegyedik fejezet - KÖZÖS ERŐVEL	151
Tizenötödik fejezet - CORPUS DELICTI	164
Tizenhatodik fejezet - A VÁRVA VÁRT ALKALOM.....	171
Tizenhetedik fejezet - VÉR FÜRDŐ	183
Tizennyolcadik fejezet - A TITOKZATOS IDEGEN	192
Tizenkilencedik fejezet - HA FELSZÁLL A KÖD	199
Huszadik fejezet - VESZÉLYES IGAZSÁG.....	211
Huszonegyedik fejezet - DUGÁBA DŐLT SZERVEZKEDÉS.....	225
Huszonkettedik fejezet - ÉBREDÉS	230
Huszonharmadik fejezet - VÉGSŐ LESZÁMOLÁS.....	239
Huszonnegyedik fejezet - HIRTELEN JÖTT HÍRNÉV	248
Huszonötödik fejezet - MEGVÁLASZOLATLAN KÉRDÉSEK.....	253
A SZERZŐ MEGJEGYZÉSEI	259
KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS.....	261
AJÁNLO	262
A SZERZŐ BEMUTATKOZÁSA	262

Észak
Kassa térképe 1896-ból

- 1–Szent Erzsébet-dóm; 2–Ágostai evangélikusok temploma; 3–Lebontásra váró színház; 4–Magyar Királyi Főreáliskola; 5–Lovarda-színház; 6–Schalkház Szálloda; 7–Rendőrkapitányság; 8–Európa Szálloda; 9–Széchenyi liget; 10–Zsinagóga; 11–Városi köztemető; 12–Bankó.

Első fejezet- GYLKOSSÁG A KOSSUTH LAJOS UTCÁBAN

I

Kassa, 1896 januára

A Kassa Fő utcájának közepén magasodó, gótikus stílusban épült Szent Erzsébet-dóm toronyórája elütötte az éjfélt. Az utcákat borító vastag hótakarót megvilágították a járdákat szegélyező gázlámpák, melyek egyhangúan sziszegtek a kovácsoltvas oszlopok tetején lévő üvegbúrákban. A csillagokkal beragyogott hideg éjjelen talán fölöslegesnek is tűnt a közvilágítás, mivel a hóról visszaverődő holdfény gondoskodott a takarékos megvilágításról.

Valószínűleg a farsanghoz méltó időjárásnak köszönhetően teljesen kihalt volt ez az általában forgalmas városrész. Mintha Kassa nem is közel harmincezer lelket számlálna. Egyedül egy húsz év körüli nő ballagott a színház irányából, majd miután a gótikus stílusú dóm mellett álló Orbán-toronyhoz ért, befordult a Fő utcára keleti irányban merőleges Kossuth Lajos utcába.

A legújabb párizsi divatot követő téli sétaöltözetéből ítélve a tehetősebbek köreibe tartozott. Smaragdzöld színű bársony ruhája, melynek narancssárga atlással bélelt coboly szőrme gallérját csipkefodrok díszítették, tökéletesen kiemelte alakjának karcsúságát. A kakastoll csokorral ékesített kalap alól kikandikáló feltűzött szőke hajának fürtjei szinte természetellenes hatást kölcsönöztek a nő arcának, mely egy porcelánbabáéhoz hasonlított. Ehhez hozzájárult selymes arcbőre, telt ajka és átható kék szempárja is.

A nő hirtelen megtorpant. Hátranézett, de senkit sem látott. Fogadni mert volna, hogy nem csak a saját csizmája alatt hallotta a hó ropogását. Kicsit riadtan továbbhaladt a Szent István híd felé, amelyik a Hernád folyó Malomárka által elválasztott Kossuth Lajos utcát és Széchényi ligetet kötötte össze.

Még mindig érezte, hogy valakinek a baljós tekintete fúródik a hátába. Menet közben a válla fölött hátrapillantott, és összerezsent. Egy fekete nagykabátot viselő kalapos alak követte őt. A szívverése felgyorsult, majd megszorította lépteit. Mikor már csak néhány méter választotta el az utca

közepe táján emelkedő kupolás evangélikus templomtól, arra lett figyelmes, hogy az alak eltűnt.

Megállt, hogy levegőt vegyen. Az öltözékét nem éppen kocogásra tervezték. Meredten bámult az ellipszis alakú Fő utca irányába, de csak a holdfényben fürdőző, a restaurálása miatt jelenleg állványzattal körülvett és deszkakerítéssel elkerített dómot látta. Valószínűleg csak feltételezte egy hozzá hasonló járókelő rossz szándékát. Ez a tudat megnyugvással töltötte el.

Amikor visszafordult, hogy folytassa útját, titokzatos követője, kinek arcát beárnyékolta kalapjának széles karimája, ott állt előtte. Veszélyesen közel. A nőnek még segítségért sem volt ideje kiáltani, mert a sötét alak lecsapott.

II

Szűk volta mellett a Kossuth Lajos utca számos kétemeletes házzal, a hó alatt elrejtett aszfaltos járdával és egyenletesen lerakott kövezettel büszkélkedhetett, amivel felvehette a versenyt akármelyik nagyvárosi utcával. Fejlődését részben a vasút közelsége is gyorsította, melyhez az utca nyílegyenesen vezetett a Szabadság térről, amely a Szent Erzsébet-dóm és a mára már bezárt színház között terült el. Ami azonban nem illett bele a Kossuth Lajos utca idillikus képébe, az egy női hulla volt.

Az élettelen test hanyatt hevert a hóban, szinte már természetellenes pózban. Színpadon fekvő színésznőre emlékeztetett, aki hitelesen eljátszotta az általa alakított karakter halálát. Karcsú vonalaihoz simuló smaragdzöld bársony ruhája erős kontrasztot alkotott a vakítóan fehér hólepelrel. Vérnek nyoma sem volt. Az életét nagyon sajátos módon oltották ki, mégpedig a sápadt nyakán tátongó két lyuk által. Egy ujjnyi távolságban helyezkedtek el egymástól, méretük alapján pedig hegyes szemfogaktól származhattak. Ez a fajta seb azonban egyetlen állati harapáshoz sem hasonlított.

A hullát egy munkába igyekvő középkorú férfi fedezte fel reggel háromnegyed hat körül. Miután sikerült összeszednie magát, segítségért kiáltott, amivel fellármázta a környéket. A gyilkosság híre így hamar az emberek tudomására jutott, és többen a tett elkövetésének színhelyére siettek, hogy szemtanúi lehessenek a nem mindennapi látványnak. Szerencsére a zűrzavar idecsalogatta a közelben járőröző két közrendőrt is. Míg az egyik

jelentette az esetet a kapitányságon, a másik addig a holttestnél maradt és gondosan ügyelt arra, hogy minden változatlan állapotban maradjon, mire az illetékesek megérkeznek.

Azóta kicsivel több, mint egy óra telt el, a felkelő nap vérvörös árnyalatba burkolta az eget. Mostanra már a szabad királyi város rendőrlegénységének közel egyharmada végezte nagy szorgalommal a helyszíni szemlével kapcsolatos műveleteket. Tekintélyt parancsoló szürke posztóból készült téli egyenruhát viseltek, fejüket pedig bőrellenzővel ellátott, peremén sárga-kék zsinórral átkötött sötétkék sapka fedte. A legtöbben bizonyítékul szolgáló tárgyakat és lábnyomokat kerestek a hulla körül. Néhányan a közönséget igyekeztek a lehető legtávolabb tartani a rémület színpadától, majd miután kiválogatták közülük az esetleges tanúkat, felügyelet alá helyezték őket, hogy hiábavaló fecsegés ne folyjék köztük, és alapos kihallgatásnak vetették alá az egyéneket.

– Húsz és huszonöt év közötti, teste jól táplált, haja ezüst színhez hasonló, ép fogazat, ruházatából ítélve jómódú. Körülbelül öt, legfeljebb hat órája halott már – mormolta a bajsza alatt a negyvenedik életévét meghaladó Ondráček Jenő rendőrorvos, miközben a holttest fölé hajolva, komor arccal a nyakán éktelenkedő sebet bámulta. Az egyenes szabású, magasan gombolt, fekete nagykabát még látványosabban soványította így is cingár alakját. A fején díszelgő cylinder eltakarta rövid, fekete, göndör haját.

A tőle néhány lépésnyire álló harminchét éves Kelecsényi Béla rendőrkapitány csak szótlanul jegyzetelt. Lerágott végű ceruzájával, mely a beosztása miatt ránehezedő nyomással kapcsolatos feszültségéről árulkodott, határozott, egyszerű és világos mondatokkal vázolta a helyszínt bőrkötésű jegyzettömbjébe. Derék termete, átható tekintete és vastag, tekintélyt parancsoló hangja ellenére nagyon jámbor férfi hírében állt. Családja gondosnak, barátai megbízhatónak, alárendeltjei igazságosnak tartották. Pedert bajsza és hosszú pofaszakála tökéletesen illett markáns arcvonásaihoz, melyek katonai múltját tükrözték. Erős jellemét még ezerszeresen fokozta a rangjához illő szürke rendőregyenruha és a rajta díszelgő rangjelzés: aranyszálakból szőtt három rózsa. A kassai

rendőrkapitányság tizenhárom részlegből tevődött össze és Kelecsényi a bűnügyi osztályt vezette.

– Feltételezésem szerint a halál oka súlyos és hirtelen vérvesztés – állapította meg a rendőrorvos. Felegyenesedett, jelentőségteljesen az alkapitányra szegezte tekintetét, majd kisvártatva hozzátette: – Természetesen eme állításomat csak a boncolás fogja alátámasztani, vagy megcáfolni.

Kelecsényi abbahagyta a jegyzetelést és komor pillantást vetett a hóban heverő női testre.

zgly és mintevangélikus templom, egybeépítve az egyházi rend által működtetett iskolával. Az épület fölött kupola ívelt, melyet két, viszonylag alacsony, de masszív saroktorony szegélyezett a homlokzati résznél. Magasan a bejárat fölött a *Soli Deo gloria* latin felirat hangsúlyozta, hogy egyedül Istené a dicsőség. A templom után a kétemeletes Maléter-féle ház állt, mely ideiglenesen a királyi táblának és a királyi főügyészségnek adott otthont. És éppen ez nyugtalanította az alkapitányt. A gyilkosságnak pont a főügyészség közelében kellett megtörténnie? Megkérdezte:

– Mégis mivel ütötték a sebet?

– Nos, egyelőre nem szeretnék elhamarkodott következtetésekbe bocsátkozni.

– Azt magam is látom, hogy két hosszú, hegyes, túszerű tárgy lehetett a halálos fegyver, de azért én mégiscsak kíváncsi lennék a véleményére, doktor úr.

Az orvos sokáig egy árva szót sem szólt. Tudta, hogy amire gyanakszik, az ellentmond a racionális gondolkodásnak, szinte már lehetetlennek bizonyult. A boncolás előtt semmiképpen sem akarta kifejtteni az ezzel kapcsolatos elképzeléseit, mivel tisztában volt kiváló hírű szaktekintélye elvesztésének kockázatával. Azonban azt is tudta, az alkapitány teljes mértékben megbízható, így nyugodt szívvel megoszthatja vele a nézeteit.

– Első ránézésre úgy tűnik, egy pár meghosszabbodott szemfog okozta a nyakán lévő szúrásnyomot – bökte ki végül Ondrácsék.

– Azt akarja mondani, hogy valaki megharapta? – Kelecsényi hangjában hitetlenkedés bujkált.

– Vagy valami... – vetette fel amaz, a hangsúlyt a második szóra helyezve.

Az alkapitány szemöldökét fölhúzva éppen szólásra nyitotta a száját, amikor megállt előtte az egyik alárendeltje.

– Alkapitány úr, jelentem, hogy alaposan kikérdeztem a hullát megtaláló férfit. Öt óra negyvenöt perckor fedezte fel munkába menet. Utána segítségért kiáltott. Szemtanúk nincsenek és az eddig megkérdezettek közül senki sem ismeri a nőt. Corpus delictit nem leltünk, a tettes nagyon alapos volt, minden bűnjelet gondosan eltakarított maga után.

– Esetleg lábnyomok a hóban? – kérdezte Kelecsényi.

– Abból rengeteg van a színhelyen, uram – válaszolta rezzenéstelen arccal a harminc év körüli, szikár rendőr –, ezért sajnos képtelenség megkülönböztetni őket a járókelőktől.

– Az áldozat zsebeit átnézték?

– Igen, üresek.

– Lejegyzett mindent?

– Igen, uram.

Köztudott ténynek számított, hogy a rendőrlegénységet leginkább foglalkozás nélküli férfiak alkották. Azok is csak átmenetileg maradtak a kapitányság alkalmazottai, mert amint rendes, biztos állást találtak maguknak, azonnal otthagyták ezt az ideiglenes munkalehetőséget biztosító intézményt. A rendőrök zömének nem ment a szépírás. A főkapitány ezért tervbe vette, hogy a közeljövőben kötelező iskoláztatásoknak veti alá a szóban forgó egyéneket a szépírás elsajátítása érdekében. A Kelecsényinek éppen jelentést tevő rendőr egyike volt a legénység azon tagjainak, akik az elvárásoknak megfelelően papírra tudták vetni a helyszíni szemlével és nyomozással kapcsolatos információkat. Felettese ezért is bízta meg a kihallgatásokkal.

– Készítsenek az áldozatról fotográfiát, és mutassák meg minden járókelőnek, hátha valaki felismeri – adta ki az utasítást Kelecsényi Béla. – Továbbá kérdezzék ki a város összes bérkocsisát, hordárát és kéjnőjét, mert ezek foglalkozásuknál fogva a nap nagy részét az utcán töltik, így van rá némi esély, hogy valamelyikük esetleg látott vagy hallott valamit. Most pedig intézkedjen, hogy a holttestet mielőbb elszállítsák a köztemetői halottasházba, ahol majd a halottkém elvégzi a boncolást. Folytassa a munkáját, közrendőr!

A rendőr tisztelgés után továbbállt, hogy teljesítse felettese parancsait.

– Akkor ez most egy újabb úgynevezett szenzációs ügy, igaz? – kérdezte Ondrácsék, miközben bepárásodott szemüvegét a zsebkendőjével törölgette.

– Nagyon úgy néz ki – válaszolta az alkapitány.

Közben a két férfi elindult a Szabadság tér felé, ahol a Kossuth Lajos utca sarkán elterülő háromemeletes Hegedüs-féle ház előtt várta őket a konflis, amellyel érkeztek. Az azt vontató pej színű ló mindvégig nyugtalannak látszott. Egyfolytában prüszkölt, rángatta a fejét, forgatta a fülét és első végtagjával kaparta a patái alatt fehérülő havat. Egyszer-kétszer még hangosan fel is nyerített. Nagy valószínűséggel a holttest közelsége váltotta ki belőle ezt a viselkedést, és még a kocsis erőfeszítése ellenére sem sikerült megnyugtatni. Ez azonnal szemet szűrt Kelecsényinek, miközben a rendőrorvossal kényelmesen elhelyezkedett a konflisban. Tudtával a kapitányság tulajdonát képező állatok szokva vannak az emberi hullák közelségéhez, mivel gyakran szállítják ki a rendőröket a gyilkosságok helyszíneire. Az izmos csődör akkor higgadt csak le, miután elindultak, és egyre távolabb kerültek a Kossuth Lajos utcától.

III

– Kérem, húzódjanak hátrább! – mondta a bámészkodók távolságtartásáért felelős rendőr Rhédey Annának és Grossz Kálmánnak, akik néhány lépésnyire a megengedettnél közelebb kerültek a hullához, hogy kielégítsék a kíváncsiságukat.

A huszonhat éves Rhédey Anna neve nagy népszerűségnek örvendett Kassán és annak közvetlen környékén. Kiemelkedő színészi képességeinek köszönhetően számtalan rajongót szerzett magának. Fellépéseikor az emberek csak úgy tolongtak a színházba, hogy megtekinthessék a szépséges úrhölgy alakításait. Karcsú vonalaihoz simuló feszes, vérvörös, bársony téli sétaruhája még előnyösebben megnyújtotta így is magas alakját. Szalagokkal és tollakkal díszített közepes karimájú kalapja alá feltűzött gesztenyebarna, hullámos haja glória látszatát keltette méltóságteljesen tartott feje körül. Arcának szépségét százszorososan fokozta magas homloka, az átlagosnál kisebb álla és orra, telt ajka, valamint élénken csillogó tengerkék szeme.

Rhédey Annáról lerítt, hogy a tehetősebbek köreibe tartozik, ám ezt a huszonnyolc esztendő, szikár Grosszról nem lehetett elmondani. Egy kívülálló is első ránézésre azonnal megállapította a foglalkozását. Ehhez elég volt szemügyre venni a helyenként krétaporos sötétszürke kabátját, a fején kissé ferdén ülő Kossuth-kalapját, értelmességet sugárzó sima arcát, valamint tudásra szomjazó barna szemét. Természettant oktatott a Magyar Királyi Főreáliskolában.

Látszólag teljesen különböztek egymástól, a Felsőmagyarország című napilap azonban mégis összekötötte őket. Mindketten a szerkesztőséghez tartoztak, s ez által szoros barátság alakult ki közöttük, amit nagyon sokan félreértelmeztek. A szóbeszéddel azonban nem sokat törődtek, mivel jól ismerték a helybélieket. Az unalom elűzése végett ötlötték ki a hihetlenebbnél is hihetlenebb pletykákat, a pusmogó szájak áldozatai így még számukra is ismeretlen dolgokat tudhattak meg magukról.

Miután az alkapitány a rendőrorvos kíséretében elhaladt a báméskodók mellett az őket váró konflis irányába, Rhédey Anna homlokát ráncolva a következő kérdést szegezte Grossznak:

– Ez azért elég fura, nem gondolja?

– Hát igen, itt egy női hulla, a rendőrök, mint ahogyan az már az ilyen eseteknél általában szokás, teljesen tehetetlenek, és a tettes már röhög is a markába. A szokásos – jegyezte meg Grossz Kálmán gúnyos árnyalattal a hangjában.

– Jaaj, én nem erre gondoltam, kolléga, hanem halálának okára. Figyelje meg azt a két szúrásnyomot a nő nyakán. Valamilyen nagy szemfogakkal rendelkező lény okozhatta – mondta tűnődve Rhédey Anna.

– Arra gondol, talán egy vadállat ölte meg? Egy vadállat szétmarcangolja a prédáját, nem csak a szemfogait mélyeszti bele a nyakába.

– Félreért. Én olyan természetfölötti lényekre célok, melyeket a néphiedelem vérszívó lidércekként tart számon.

Grossznak e kijelentés akarata ellenére is mosolyt csalt az arcára, majd felvont szemöldökkel fürkészve bámulta a színésznőt.

– Ön komolyan hisz az ilyen mesékben?

– Miért? Mi mással magyarázná meg ezt a különös módon elkövetett gyilkosságot?

– Azt még nem tudom, de mindenre van ésszerű magyarázat. Viszont, ahogyan önt ismerem Anna kisasszony, amíg fényt nem derítenek a rejtélyre, lesz még egy-két hajmeresztő elmélete.

A nő ügyet sem vetett társa gúnyos megjegyzésére. Elmélyülten nézegette a holttestet. Először alaposan szemügyre vette a ruháját. Mivel maga is rajongott a párizsi divatért, elismerte, hogy az áldozat kitűnő ízléssel rendelkezett, és ebből kifolyólag természetesen jó anyagi háttérrel is. Utána a testhelyzete kötötte le a figyelmét: a nő hanyatt feküdt a hóban, bal keze a hasán, jobbjá pedig a feje fölött hevert. Szerinte ez a póz egyáltalán nem vallott természetes elesésre. Talán a gyilkos melodramatikus hangulatában hozta meg a döntést a test adott elhelyezését illetően. Az arcára is tökéletesen rálátott. Kísérteties látványt nyújtó ábrázata életének utolsó érzelmét tükrözte: a halálfélelmet, mely szinte ráfagyott finom vonásaira. Ami viszont még ennél is furcsább, az a vércseppek és egyéb nyomok hiánya. Semmi sem árulkodott az elkövetőről. A gyilkos rendkívül gondosan hajtotta végre valószínűleg előre megfontolt gaztettét. Jelenleg lehetetlennek tűnt a kinyomozása. Rhédey igyekezett a legapróbb részletet is az agyába vésni, hamarosan azonban Grossz kérdése zökkentette ki a gondolataiból:

– Tulajdonképpen mit keresett ilyen későn az utcán? Ha kéjné lenne, nem lepődnék meg rajta. De egy látszólag gazdag családból származó nőnek mi oka lenne éjszaka kinn lófrálni?

– Igen, ez valóban elgondolkodtató – mondta tűnődve.

– Mivel ennyire foglalkoztatja az eset Anna kisasszony, és mivel úriembernek tartom magamat, megengedem, hogy ön írja meg a hulla megtalálásáról szóló újságcikket – halvány mosoly jelent meg az arcán.

– Ez nagyon kedves öntől, kolléga, de én nem szeretném beérni ennyivel.

– Ezt meg hogy érti? – kérdezte felvont szemöldökkel. Amikor végre eljutott az agyáig a nő kijelentésének valódi értelme, Rhédey arcába meredt. – Csak nem akarja magát beleártani a rendőrség dolgába?

A színésznő nem válaszolt, egyetlen huncut mosollyal jelezte az elszántságát.

– Az ilyesmi sosem szokott jól végződni, ugye tudja? – kérdezte majd hógynem figyelmeztető hangon Grossz.

– Nézze Kálmán, nagyra becsülöm a kassai rendőralkapitányt, és biztos vagyok benne, hogy minden szükséges óvintézkedést meg fog tenni a tettes leleplezésének érdekében. Sajnos azonban nem valószínű, hogy bármilyen eredményt elérnek majd. Ezt tapasztalatból mondom. A rendőrség sokáig egy helyben fog toporogni, közben a vérszívó lidérc pedig sok áldozatot szedhet még. És igen, miért ne próbálkozhatnánk meg mi is a nyomozással?!

– Én nem hiszek a fülemnek. Azt mondta, hogy megpróbálkozhatnánk *mi is?* – kérdezte, az utolsó két szóra fektetve a hangsúlyt, miközben elképedve vizslatta a nő arcát.

– Miért ne? – kérdezte buzgón Rhédey Anna, majd megjegyezte: – Közös erővel képesek lennénk rá. És a közjót is szolgálnánk vele. A rendőrkapitányságnak ugyan van sajtóirodája, de sajnos nem úgy működik, ahogyan kéne, ezt ön is jól tudja, így a kassaiak soha nem kapnak hiteles híreket az egyes rendőrségi ügyekről. Szerintem még a cikket sem írják még a gyilkosságról, ezért kell azt is nekünk megtennünk. Az embereknek muszáj értesülniük róla, hogy egy szörnyeteg veszélyezteti a várost. Résen kell lenniük. Nekünk kell figyelmeztetnünk a közönséget. Ezért a lehető legtöbbet meg kell tudnunk erről a rejtélyről, ahhoz azonban egy picit nyomoznunk kell. Úgy tudom, ön jó barátságban áll Ondrácsek rendőrorvossal. Átala megbízható értesülésekhez juthatnánk a nyomozás pillanatnyi állását illetően.

– Ez butaság!

– Jaaj, ne legyen már ennyire visszafogott, kolléga! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon Rhédey. – A kassaiak megérdemlik, hogy kellőképpen tájékoztatva legyenek a vérszívó lidérc jelenlétéről. Biztosra veszem, ön is élvezni fogja a kis nyomozásunkat. Képzelve csak el, ha mi ketten oldanánk meg a nagy rejtélyt! Tudja, mennyire kedvelem a szenzációkat. Holnaptól tehát kezdhethetjük is a szimatolást!

Grossz már nyitotta is a száját, hogy tiltakozzon, a nő azonban belefajította a szót:

– Akkor meg is egyeztünk. Most inkább menjünk, itt már úgyszincs több látnivaló.

Rhédey széles, diadalmas mosoly kíséretében elindult a Fő utca irányába. A férfi a fejét csóválva, szó nélkül követte, miközben sokatmondó tekintete ezt sugallta: ezek a nők!

Miután kiértek a dóm elé, a nő egy pillanatra megállt, a tőlük jobboldalt lévő színházra szegezte tekintetét, majd felsóhajtott. A szögletes kétemeletes épületet két éve zárták be, jövőre fogják lebontani. A tervek szerint egy eklektikus stílusú, neobarokk és szecessziós elemekkel megfűszerezett giccses színház kerül majd a helyére.

– Több, mint hatvan éve ebben a színházban mutatták be először a Bánk bánt. És most csak úgy lebontják. Én magam is számos színdarabban játszottam itt – szomorkodott Rhédey Anna.

A férfi, aki szerette a modern dolgokat, kisvártatva megjegyezte:

– Ez az épület már omladozó állapotban van, és tűzveszélyes is. Szerintem az új színház sokkal szebb lesz, városunk gyöngyszemeként tartják majd számon, természetesen a dóm után.

Ezután elbúcsúztak egymástól. Rhédey elindult a Fő utca déli irányába, hogy otthona melegében, a látottak alapján kényelmesen megírja a cikket. Grossz átmasírozott a Fő utca túloldalára, miután a közúti lóvasút egy paripa vontatta többszemélyes kocsija elhaladt az előtte húzódó síneken. Az iskolába igyekezett, mert tanítás előtt még el akarta végezni a kellő előkészületeket.

IV

Akkor még egyikük sem sejtette, hogy valaki, aki a közönség soraiból úgyszintén a hullát vizslatta, akarata ellenére is kihallgatta a csevegésüket. Méghozzá egy nagyon titokzatos illető.

Nem messze tőlük ugyanis egy tetőtől talpig feketébe öltözött alak állt. Állig gombolt nagykabátjának felhajtott gallérja már önmagában véve is rejtélyes külsőt kölcsönzött neki. Ezt még csak fokozta a szemébe húzott széles karimájú kalap, amely beárnyékolta szögletes arcának nagy részét. Látszott azonban komor ábrázata, melyen nem tükröződött érzelem. Szigorú arcvonásai még a legnagyobb bűnözőben is félelmet ébresztettek volna. De volt más is: a jobb orcáján éktelenkedő egyenes vonalú heg.

Az idegen a fejébe vette, hogy innentől fogva nyomon követi Rhédey Anna és Grossz Kálmán közös tevékenységét.

MÁSODIK FEJEZET- A POKOL LEGMÉLYÉRŐL

I

Kassa városa három nagyobb szabású, jól berendezett nyomdával büszkélkedhetett, melyek közül az egyik a Fő utca ötvennyolcadik szám alatt található Reisz Lajos könyvnyomó-intézete volt. Irodalmi és tudományos művek nyomtatása mellett többek között falragaszok, különféle meghívók, jelentések, nyomtatványok, borítékok, vignetták, számlák, valamint jegyzőkönyvek és étlapok készítésével is foglalkozott.

Bár a másik kettőnél is nagyjából ugyanezeket a szolgáltatásokat nyújtották a vásárlóknak, mégis a szóban forgó nyomda örvendett a legnagyobb népszerűségnek. Ennek egyetlen oka volt, mégpedig az itt kiadott Felsőmagyarország, mely már több mint tíz esztendeje büszkén viselte Kassa és a Felvidék első napilapjának címét. Amikor a lap 1885 szeptemberében Kassai Szemle címen először megjelent, a város polgárai nagy lelkesedéssel fogadták, s a szerkesztésével foglalkozó személyek ezzel ki is vívták a nekik járó tiszteletet és megbecsülést. Kezdetben hetente kétszer, 1891-től heti három alkalommal nyomtatták, majd 1894 januárjától, Felsőmagyarországra keresztelve, a hétfő és ünnepek kivételével naponta tájékoztatta olvasóit a Kassán és környékén zajló eseményekről.

Miután a délelőtti órákban Rhédey Anna belépett a nyomdába, ami egyben a Felsőmagyarország szerkesztőségének főhadiszállásaként is szolgált, azonnal a főszerkesztő irodája felé vette az irányt, hogy leadja neki a gyilkosságról szóló cikkét. Amikor reggel hazaért a tett elkövetésének színhelyéről, azonnal nekilátott a megírásának, amelyből az elméletei sem hiányoztak.

Miközben elhaladt a masszív, fülsiketítően kerepelő nyomdagépek mellett, a körülöttük sürgő-forgó munkások le sem vették róla a szemüket. A

főszerkesztőt az irodájában találta, amint nagyméretű, diófából készült, intarzia berakásos íróasztala mögött ülve elmélyülten éppen egy iratot tanulmányoz.

Reisz Lajos negyvenöt év körüli, erős, robusztus ember volt, így szó szerint mindenki felnézett rá. Azonban nem a hatalmas testalkata miatt vívta ki a neki kijáró tiszteletet, hanem sokkal inkább nyájas modora miatt. Társaságban mindig a vígkedélyű, szellemes társalgó szerepét töltötte be. Vidám ötleteivel és sziporkázó vicceivel egymaga képes volt elmulattatni a legnagyobb társaságot is. Alkalmazottaival szemben mindenkor barátságos, humánus magatartást tanúsított. Elismert pozícióját és jelentős vagyonát saját erejéből, minden külső segítség nélkül teremtette meg magának. Egyszerű nyomdászsegédből küzdötte fel magát arra a sokak által irigyelt pozícióra, ahol jelenleg volt. Páratlan kitartásának, vasszorgalmának és éles megfigyelőképességének köszönhetően egy, a kor követelményeinek megfelelő nyomdát rendezett be. Ügyszólván a semmiből vitte ennyire.

Rhédey köszönésére Reisz felugrott a székeről, és széles mosoly kíséretében udvariasan kézcsókkal üdvözölte. Miután a barna öltönyt viselő férfi szakálla és hegyesre pedert bajsza alaposan megszurta a kézfejét, hellyel kínálta. Letelepedett a szemközti székre, majd az asztalra tette a papírlapot, mely a kalligrafikus kézírásával megírt cikket tartalmazta. Reisz Lajos gondos odafigyeléssel olvasta el.

- **Gyilkosság.** *Reggel a Kossuth utcában egy női hullát találtak. Az áldozat kilétét eddig homály fedi, de öltözékéből ítélve a jómódúak köreibe tartozott. A smaragdzöld ruhát viselő, húsz és huszonöt év körüli szőke nő nyakán harapás nyomai éktelenkedtek, amit, úgy fest, egy vérszívó lidércz okozhatott. A rendőrség a helyszíni szemle folyamán bűnre vezető nyomokat nem lelt. Remélhetőleg hamarosan előkerítik a tettest, még mielőtt az több áldozatot szedhetne. Ha esetleg a gyilkosság éjszakáján észleltek bármi különöset, ami segíthet a nyomozásban, jelentsék a rendőrkapitányságon, esetleg a szerkesztőségünkben.*

Amikor az utolsó mondat végére ért, megköszörülte a torkát, majd kissé ijedten a vele szemben ülő, kíváncsi ábrázatot vágó nőre szegezte tekintetét.

– A cikk nagyon jó, művésznő, csak szerintem kissé merész – siklott ki óvatosan a száján. Igyekezett a lehető legtapintatosabb lenni.

– Merész? – lepődött meg Rhédey. – Mit akar ezzel mondani?

Reisz nagyra becsülte a nő munkásságát. Természetesen a napilap hírnevének is jót tett, hogy egy ilyen hírneves színésznő is a szerkesztőségi csapat tagja. Rhédey cikkei mindig rövidek, tárgyilagosak, az olvasóközönség összes rétege számára érthetőek voltak. Sosem tértek el az adott témától. A nő nagy valószínűséggel úgy döntött, ezúttal kivételt tesz.

– Sajnos, azt kell, hogy mondjam, a cikkében megalapozatlan elméletekbe bocsátkozik – bökte ki végül a főszerkesztő, majd a húsos ajkába harapott. Hogy enyhítse a kialakulóban lévő feszültséget, elmosolyodott, és egy viccel példálózott. – Ha ezt így megjelentetjük, akkor olyanok leszünk, mint a kocsmába belépő vadász. Mert hogy megy be a vadász a kocsmába? Befelé kacsázik, kifelé rókázik. – Harsogó kacagásban tört ki, de miután látta, hogy a színésznő nem nevet, az arca elkomolyodott. Rövid magyarázatba fogott: – Ezzel a cikkel mi is szépen lassan kacsázva fogunk belépni a bajba, ahonnan megviselten lépünk majd ki. Ha ugyan sikerül egyáltalán kilábalnunk belőle.

– Higgye el, Reisz úr, ha reggel ön is a gyilkosság színhelyén tartózkodott volna, valószínűleg igazat adna nekem. – Rhédey Anna igyekezett kordában tartani a dühét.

– Művésznő, nem vitatom, hogy az ön állítása igaz, de gondoljon csak bele az olvasóink visszajelzésébe, ha a cikkét így, ahogy van, lehozzuk. Pánik törne ki a városban, és azt a rendőrfőkapitány sem nézné jó szemmel.

– Nos, ha a főkapitány és rendőrei lelkiismeretesen végzik majd a munkájukat, akkor nem lesz pánik. De higgye el, azt a nőt egy vérszívó lidérc ölte meg. Láttam a harapásokat a nyakán.

Reisz Lajos kezdte kényelmetlenül érezni magát. Fészkelődött a székében és közben megigazította bordó csokornyakkendőjét. A cikket ilyen formában semmiképpen sem akarta lehozni, azonban a színésznőt sem szándékozott megsérteni. Tanácstalan volt. Hirtelen támadt egy ötlete.

– És ha egy picit változtatnánk a cikkén? – drótkeretes szemüvege mögül kikandikáló barna szemeivel a nő arcát fürkészte. Kíváncsi volt a reakciójára.

– Mégis hogyan? – húzta fel a szemöldökét Rhédey Anna.

– Nos, ön azt írja, hogy a nő nyakán harapás nyomai éktelenkedtek, amit, úgy fest, egy vérszívó lidérc okozhatott – mondta a férfi. Rhédey határozottan bólintott. Reisz folytatta: – Mit szólna ahhoz, ha ezt a mondatot megváltoztatnánk? Mégpedig úgy, hogy kihagyjuk azt a csúnya vérszívó lidércet, és a harapás nyomait egyszerűen csak szúrásnyomokként tüntetnénk fel.

– Én láttam a hullát, Reisz úr! Ezért is ragaszkodom ahhoz, hogy a cikk változatlanul legyen lehozva! – mérges tekintetét a főszerkesztőébe fúrta. – Fontos, hogy mindenki tudja, mivel állunk szemben.

– Hát rendben! – adta fel a harcot némi töprengés után. – Nem változtatok a cikken. Azonban ha gond adódik, vállalja érte a felelősséget!

Rhédey Anna elégedetten bólintott és széles mosoly jelent meg szépséges arcán. Miután elbúcsúzott a főszerkesztőtől, és elhagyta a nyomdát, a kirakatokat nézegetve sétálgatott a Fő utcán. A nap eme szakaszában Kassa központja forgalmas volt. Lovak nyerítése, patáik kopogása, az általuk vontatott kocsik kerekeinek zörgése, valamint a kocsisok kiabálásának zaja töltötte be a szilvماغ alakú teret. Hosszúruhás hölgyek és kalapos urak karöltve sétálgattak, beszélgettek. A munkásosztály képviselői kisebb csoportokban gyülekeztek és hangosan társalogtak egymással. A nap főtémája a Kossuth Lajos utcában történt reggeli gyilkosság volt.

A színésznő gondolataiban a különös esettel foglalkozott. Megállt a könyvtár előtt. Tudta, ha elő akarják keríteni a vérszívó lidércet, minden tudásra szükségük van. Kíváncsiságának kielégítésében csakis a szakkönyvek segíthettek. Elszánt, gyors léptekkel belépett a könyvtár ajtaján.

II

A Magyar Királyi Főreáliskola hosszú, emeletes épülete a Mészáros utca és Sörház utca északi sarkán terült el. Az iskolát kétszázhatvan növendék látogatta. Ezeket összesen huszonegy tanár (már az öt hitoktatóval együtt) igyekezett lelkiismeretesen felkészíteni a nagybetűs életre.

Grossz Kálmán megtett mindent annak érdekében, hogy tanulóit kellőképpen megismertesse a természettan elméleti és gyakorlati részével. A katedrán állt, háttal a bonyolult egyenletekkel teleírt táblának, és éppen egy kísérlettel akarta bemutatni, hogyan lehet a mechanikus energiát villamos energiává változtatni. A tanteremben síri csend honolt, még a légy zümmögését is hallani lehetett volna. A növendékek tátott szájjal figyelték a mutatványt.

– Ez itt egy ókori gőzgép. – A tanári asztal egyik végében elhelyezett szerkezetre mutatott. – Alexandriai Hérón szerkesztette meg csaknem kétezer éve. – Tüzet gyújtott a vízzel töltött tartály alatt. – Előbb felforralom a vizet a tartályban. A gőz a csöveken keresztül eljut a gömbbe, amit Hérón labdájának is neveznek. A gömbből két hajlított cső van kivezetve, melyeken keresztül a gőz kilövell, ellenkező irányú erőt hozva így létre. A labdát, amely ez által forgásba lendül, lapos szíjjal összekötöttem ezzel a tekerccsel itt. – Mutatóujját az asztal közepén lévő, tengelye körül forgatható, vastagon rézdróttal körbetekert hengerre szegeztem, amit két mágnes fogott közre. – A lapos szíj átviszi a labda forgatónyomatékát a tekercsre, melyben egyenáramú villamos energia keletkezik, a két mágnes ellentétes pólusai között pörögve. – Grossz az asztal másik végéhez lépett. – Ez a Thomas Alva Edison által nemrégiben feltalált izzólámpa két drótvezeték segítségével kapcsolódik a tekerccset érintő szénkefékhez. És ennek eredményeképpen voilá...

A mechanizmus beindulásakor az izzólámpa világítani kezdett. A tantermet ekkor betöltötte a meglepődött hallgatók zsongása. A tanár önelégülten elmosolyodott.

– Eme kísérlet által szemtanúi lehettünk a múlt és a jövő találkozásának – jelentette ki diadalmasan Grossz Kálmán. – A gőzgép mechanikus energiáját az egyenáramú gép villamos energiává alakítja át, és ez által világít az izzólámpa. Ez a tudomány! Hasonlóképpen lehet villamos energiát fejleszteni a folyók folyásának és a szél fújásának felhasználásával.

Kicsengettek. A tanulók az érdekes kísérlet okozta lelkesedéssel hagyták el a tantermet. Miután Grossz összepakolt, magára kapta krétaporos kabátját, fejére tette kalapját, és kiment a tanteremből. A főreáliskola lépcsőházában elhaladt a falba illesztett sötét márványlap mellett, melybe arany betűkkel a következő feliratot vésték: *„Kassa szabad királyi város közönsége emelte a*

közművelődésnek. 1882.” A fiatal tanár általában néhány másodpercre mindig megállt a márványtábla előtt, hogy felidézze a régi idők forradalmában kivívott győzelmet, melynek következményeként a német tanítási nyelvet a magyar váltotta fel. Most azonban nem állt meg. Gondolataiban elmélyülve lépett ki az iskola kapuján.

Nem nézelődött. A villamossággal összefüggő új találmányán töprengett. Hidegen hagyták a Fő utcán mellette elhaladó, a reggeli gyilkosságról hevesen csevegő emberek. Csakis a tudományos kísérletein járt az esze.

A fiatalember éppen a könyvtár előtt haladt el, amikor annak ajtaján – szintén elgondolkodva – kilépett Rhédey Anna. Két vaskos, régi könyvet szorongatott a hóna alatt. Ha össze nem ütköznek, valószínűleg észre sem veszik egymást. Mindketten visszatértek a valós anyagi világba.

– Jó napot kívánok, Anna kisasszony – Grossz kalapját megemelve köszönt. Egy pillanatra előbukkant rövidre nyírt, kétoldalt felborotvált, enyhe hullámokba rendezett, sötétbarna haja. – Mi járatban van?

A nő felkapta a fejét, és mosolyogva viszonzta a köszönést.

– Csak néhány irodalmi mű kikölcsönzésével kapcsolatban látogattam el a városi könyvtárba.

Grossz fejével a hóna alatt tartott kötetek felé biccentett.

– Ez elég nehéz olvasmányoknak tűnik egy ilyen törekeny hölgy számára.

– Egész nap a meggyilkolt nőn járt az eszem. Ezekből a könyvekből szeretnék választ kapni a kérdéseimre – mondta rövid töprengés után Rhédey.

– Nos, akkor sok sikert kívánok önnek.

– Köszönöm, kedves kolléga. Még ma éjjel gondosan átolvasom a köteteket. Ha holnap reggel lenne egy kis ideje, szívesen megosztanám önnel a tudásomat egy csésze forró kávé mellett.

III

– Gyilkosság történt! Női hullát találtak tegnap a Kossuth Lajos utcában. Városunk polgárait vérszívó lidérc fenyegeti – hasított bele a Felsőmagyarország napilapot áruló kamasz rikkancs nyekergő hangja a reggeli csöndbe.

Odakinn már éjszaka óta nagy pelyhekben hullott a hó. Az égbolton egy csipetnyi kékség sem látszott, terjedelmes szürke hófelhő borította, melynek a földre hulló tartalma keresetét biztosított a munkanélküli szegény embereknek és kiadást okozott a tehetősebb lakosoknak. A házmesterek káromkodtak, amiért hozzá kellett látniuk a hó ellapátolásához, nehogy az erélyes rendőrfőkapitány megbüntesse őket. Ellenkezőleg örültek a szűcsök és szabók, akiknek a hó felpezsdítette üzleteikben a forgalmat. Megrendeléseik száma ugrásszerűen megnövekedett. Örömet okozott ez a szánkózás és korcsolyázás híveinek is. A korcsolyapályák tulajdonosai azonban szintén mérgelődtek, mert nem győzték elhordani a jégpályáról a nagy istenáldást. A kávéházak is megteltek étellel. Az asztalok nagy részét elfoglalták a forró italokat szürcsölgető emberek, akik így próbálták feltölteni a testüket melegséggel.

Miután Grossz Kálmán átlépte a Fő utca déli végén elterülő Schalkház Nagy Szálloda földszinti kávéházának küszöbét, azonnal megcsapta a kandallóból áradó hő.

Az 1870-es évek elején épült eklektikus háromemeletes épület összesen hetvenhat szobával, egy méretes étteremmel, kaszinóval és olvasószobával is büszkélkedhetett. Ennek köszönhetően a Schalkház a városi előkelőség rendszeres gyülekezőhelyévé vált. A földszintjén lévő nagy teremben – amit táncteremként is használtak – különféle színdarabokat is előadtak; legalábbis addig, ameddig az új színházat fel nem építik.

A festett porceláncsészék csörömpölése, a frissen őrölt kávé fenséges illata és az azt fogyasztó jó kedélyű vendégek csevegése kellemes hangulatot kölcsönzött a kávézónak. A személyzet roppant figyelmes volt, a kiszolgálás gyors és a felszolgált italok is első osztályúak. Ha az emberek dönteni kényszerültek, hol fogyasszák el közkedvelt fekete nedűjüket, kétségkívül erre a helyre esett a választásuk.

Grossz leporolta kabátjáról a rátapadt hópelyheket, és az ajtóhoz legközelebb eső asztal felé vette az irányt, ahol már Rhédey Anna várta. A nő a Felsőmagyarország legfrissebb számát olvasta elmélyülten. Amikor megpillantotta a férfit, letette az újságot az asztalra, az előző napon a könyvtárból kikölcsönzött kötetek mellé.

– Csodás hófedte reggelt kívánok önnek, Anna kisasszony – a férfi levette a kalapját, majd a szóbeli üdvözlést kézcsók is követte.

– Örülök, hogy időt szakított rám, kedves kolléga – mondta halvány mosollyal az arcán a színésznő.

– Fáradtnak tűnik – állapította meg Grossz, miközben letelepedett a szemközti székre.

– Egész éjjel olvastam – mondta Rhédey.

– Meg sem kérdem, milyen következtetésre jutott. – A férfi előhúzta kabátja zsebéből a Felsőmagyarországot, majd könnyedén az asztalra dobta. – A cikkében erősen érződik, hogy megerősödött a hitében, már ami a természetfölötti gyilkost vagy gyilkosokat illeti. Én azonban attól tartok, soraival csak megijeszti a lakosokat, és magára haragítja a rendőröket.

– Mintha csak Reiszt hallanám! De legalább változtatás nélkül lehozta a cikkemet. Teljes mértékben hajlandó vagyok vállalni a felelősséget az általam leírt tényekért. Az embereknek meg kell tudniuk az igazságot!

Rhédey Anna belekortyolt az időközben kihozott kávéjába, majd miután rátette csészéjét a csészealjra, lelkesen belekezdett a mondandójába:

– Valószínűleg megszállottnak hisz majd, de van ebben az esetben valami különös, ami nem hagy nyugodni.

– Hogy megszállottnak hiszem, az teljes mértékben igaz. No de mondja csak, mi lenne az, ami ennyire foglalkoztatja?

– Amint már a tett színhelyén is említettem, úgy látszik, a gyilkosságot nem emberi lény követte el. Mintha a tettes egyenesen a pokol legmélyéről érkezett volna a világunkba.

Grossz akarata ellenére is hangosan felkacagott.

– Még mindig ez jár a fejében? Hogyan is nevezi azokat a lényeket? Vérszívó lidércek?

– Ezeknek a lényeknek bizony megvan a pontos tudományos elnevezésük. Vámpírokként tartják számon őket – mondta, majd hallgatott egy sort, hogy nyomatékokot adjon a szavainak. A kollégája arcára kiülő gúnyos mosoly azonnal szemet szűrt Rhédeynek, így mérgesen hozzátette: – Ön is tudós. Furcsállom, hogy még nem hallott róluk.

Grossz Kálmán nem volt babonás. Csakis azt hitte el, amit a saját szemével látott, és mivel vámpírokkal még nem találkozott, teljes joggal kételkedett a létezésükben.

– Ez bizony nem tudomány, kisasszony, csak gyerekek riogatására szolgáló mese – szögezte le a szemét forgatva.

– Pedig látszólag egy vámpír ölte meg a nőt – jelentette ki nyomatékosan Rhédey.

Grossz csak mosolyogva csóválta a fejét. A nő kicsit visszafogottabban folytatta:

– Tudom, hogy most mit gondol, Kálmán, viszont emlékezzen csak vissza a szúrásnyomokra a nő nyakán. Valami belemélyesztette a két szemfogát a nyakába, majd ezen keresztül szívta ki a vérét. Néhány könyv pont így vázolja a vámpírharapást. Többek között ez is.

A szemben ülő fiatalember felé fordította az előtte heverő barna bőrkötésű könyvek egyikét, majd határozott kézmozdulattal kinyitotta. Grossz kíváncsi tekintete azonnal a címlapon feketéllő szövegre siklott, melyek közül leginkább a cím ragadta meg a figyelmét: „*Traité sur les apparitions des esprits, et sur les vampires, ou les revenans de Hongrie, de Moravie, &c.*”. Miután megjegyezte, hogy francianyelv-tudása eléggé hiányos, sőt a nullával egyenlő, Rhédey Anna hihetetlen gyorsasággal belekezdett a fordításba:

– Értekezés a szellemek és vámpírok jelenéseiről, avagy kísértetek Magyarországon, Morvaországban, s a többi. Írta Dom Augustin Calmet 1751-ben.

– Nem is tudtam, hogy beszél franciául – lepődött meg Grossz.

– Ahogy a híres mondás tartja: „ahány nyelvet beszélsz, annyi ember vagy”. Szabadidőmet idegen nyelvek tanulmányozásával szeretem eltölteni. Nálam ez olyan, mint önnek a tudományban való vájkálás, és annak alkalmazása az érdekesebbnél is érdekesebb kísérleteinél.

– Érdekes. A szerzőről viszont még sohasem hallottam.

– Dom Augustin Calmet egy francia bencés szerzetes volt, aki életét annak szentelte, hogy összegyűjtse és lejegyezze a természetfölötti teremtményekkel kapcsolatos megtörtént valós eseteket. A korosodó szerző Európa eme szegletében sosem járt, művében csupán innen-onnan összegyűjtött

hallomásokra hivatkozik. Úgy ír csodás vidékünkéről, mint valami távoli, egzotikus földről, ahol fölös számban fordulnak elő a különböző túlvilági lények. Mint látja, tanulmánya olyan terjedelmes, hogy két ötszáz oldalas kötetben kellett kiadniuk.

– Más szóval, egy szenilis vénember úgy döntött, mesekönyvet ír. Erről ennyit – jelentette ki gúnyosan a férfi.

– Viszont ettől eltekintve, nagyon érdekes leírást nyújt a vámpirokról – mondta, igyekeztén hitelt adni szavainak. Magához húzta a könyvet, belelapozott, majd összegezni kezdte az oldalon lévő szöveget: – Itt az áll, hogy miután a vámpírharapás áldozatai meghalnak, fölkelnek sírjaikból, és maguk is vérszomjas lidércekké változnak. Az nem nyilvánvaló, mi okozza a vámpírok feltámadását, csupán találgatások vannak róla. A megfertőzöttet sajnos nem lehet kigyógyítani, és hogy több embernek már ne szívhassa ki a véré, meg kell ölni.

– Nem azt mondta, hogy a vámpírok már halottak? Ha már valaki elhunyt, hogyan lehet még egyszer megölni?

– A kérdés jogos. Viszont a szerző azt is leírja, miképpen lehet egy vámpírt elpusztítani. Először is ki kell ásni a sírból. Utána több lehetőség is van: levághatjuk a fejét, felnyársalhatjuk, elégethetjük, vagy pedig karót döfhetünk a szívébe. – Továbblapozott a kötetben. – Néhány precedenst is megemlít a vámpírtámadásokkal kapcsolatban. Ebben a történetben, amelyben mellesleg városunkról is említést tesz, például elég hosszadalmasan beszámol egy Arnold Paul nevű hajdúról, aki életét vesztette, miután maga alá temette egy felborult, szénával megrakott szekér. Egy hónappal a halála után négy újabb ember vesztette életét, és holttestük megvizsgálása után konstatálták, hogy halálukat csakis vámpír okozhatta. Később valakinek eszébe jutott, hogy Arnold Paul gyakran emlegette, Kassától nem messze egyszer megkínózta egy török vámpír. Mivel a helyiek szentül hitték, hogy aki egyszer összetűzésbe keveredik egy vámpírral, az maga is azzá válik, exhumáltatták Arnold Paul holttestét. Elszörnyedve vették tudomásul, hogy még negyven nappal a temetés után sem indult oszlásnak, teljesen ép volt, sőt, teste az élők színét viselte; a haja, szakála és körmei megújultak; az ereiben pedig nagyban csörgedezett a vér. Tudták, mi a teendő. Először szíven döfték. Ekkor állítólag

a vámpír hangos, vérfagyasztó kiáltást hallatott, és jobbra-balra dobálta testét a koporsóban. A feje lemetszésével hallgattatták csak el, majd felgyújtották. Ugyanezt az eljárást alkalmazták a négy Arnold Paul által meggyilkolt ember földi maradványainál is.

– A vámpírvadász hentesek. Mókás kis csapat lehetett – mosolyodott el Grossz. – Természetesen, már ha ez az egész igaz. Látom, ön kitűnően tájékozott e remekmű tartalmát illetően. Elolvasta az egészet?

– Nagyjából.

Grossz megcsóválta a fejét, majd így szólt:

– Ez akkor sem magyaráz semmit. A könyvet több mint száznegyven évvel ezelőtt adták ki, akkoriban az emberek még babonásabbak voltak, mint manapság. Pedig a tudomány segítségével mindent meg lehet indokolni. Az ókori kultúrákban azt hitték az egyes természeti jelenségekről, hogy az istenek műve. Ma már ismerjük az igazságot. Ez lehet a helyzet a vámpírokkal is. Az áldozatokat egy eddig ismeretlen állatfaj, vagy esetleg egy beteg elméjű ember ölhette meg, majd az emberek kitaláltak maguknak egy lényt, amely visszajár a sírból, hogy hosszú szemfogai segítségével kiszívja az élők vérének. Bevallom, engem is érdekel az ügy, persze tudományos szemszögből.

– Kedves kolléga – csattant fel Rhédey Anna –, ugyebár tisztában van azzal a ténnyel, hogy istenfélő ember vagyok. Éppen ezért hiszem a gonosz erőket is, melyek nap, mint nap megkörményeznek bennünket, hogy ez által rossz útra térve végül a pokol tüzében égjünk el. A sátán ezért számtalan alakot képes ölteni, hogy a kísértés minél hatékonyabb legyen. Ahogyan Dante Alighieri mondta: „a megtévesztés és a hatalom a gonosz eszközei.” Ezért kérdelem én: miért ne jelenhetne meg a sátán vámpír formájában?

A férfi csak mosolygott az orra alatt. Rhédey látván kollégája reakcióját, jelentőségteljesen megkérdezte:

– Ön hisz Istenben, Kálmán?

– Nos, be kell hogy valljam, nem igazán.

– Bizonyára azért, mert ön a tudomány embere, nem pedig a hité, nemde?

– Én a tények és számok világában élek, nem holmi Meseországban.

– Pedig a hit rendkívül fontos. Nemcsak azért, mert reményt ad, hanem mert összehozza az embereket, tartós kötelékeket alakít ki közöttünk, békét

hoz a lelkünkbe, és ha odafigyelünk, választ ad a kérdéseinkre – a színésznőből csak úgy áradt az önzetlen hit.

Áhíthatossága még a társát is lenyűgözte. Nyakában most is ott fénylett az aranyláncre fűzött feszület, mely már több emberöltő óta a családja tulajdonát képezi. Előtte az édesanyjáé volt, aki úgyszintén az anyjától kapta, annak pedig a sajátja adta át. Az ereklje nemcsak egyszerű örökségnek számított, de családja igaz hitének tanúbizonysága is volt.

A rövid hallgatás közben, mely ezután következett, mindketten belekortyoltak a kávéjukba. Végül Rhédey Anna megkérdezte:

– Jut eszembe, beszélt már Ondrácsekkel?

– Azóta még nem találkoztam vele. De szerintem tudnánk róla, ha jutottak volna valamilyen eredményre. Tudja, milyen nagy sebességgel terjednek errefelé a hírek.

– De ha összefut vele, feltétlenül kérdezzen rá az ügyre. Megígéri?

– Hát, ennyit igazán megtehetek – biztosította Grossz. – De csak azért, hogy ne mondja rólam, rossz vagyok.

– Igazán hálás vagyok önnek, kedves kolléga. Majd kap tőlem érte egy csókot az orcájára – mosolygott huncutul a nő.

– Ez kedves öntől, kisasszony. Mindjárt jobban fogok aludni – mondta a szokásos gúnyos hanghordozásával. Tudta jól, Rhédey addig fogja rágni a fülét, míg el nem éri, amit akar. Ezért inkább ígéretet tett neki, csak hogy végre leszálljon róla.

Harmadik fejezet- A VÁMPÍR HULLÁJA

I

– Ő az – jelentette ki szomorúan Tátrai Emánuel, miközben a boncaszton fekvő nő holttestére meredt. A háta mögött Kelecsényi Béla rendőralkapitány és Ondrácsek Jenő rendőrorvos állt. Tichil Adolf, a kassai köztemető felügyelője a fiatalemberrel szemben szobrozott és a fehér lepel széleit tartotta, amellyel a hullát letakarták.

A kisméretű terem közepén a boncaszta kapott helyet, az ajtó melletti asztalon lévő sebészeti eszközöket szinte már beteges precizitással rendezték

el. A szemközti falnál álló üvegajtós szekrényben könyveket és üvegedényeket tároltak: a köteteket ábécé sorrendben csoportosították, a formaldehidben tartósított emberi szerveket tartalmazó edények pedig nagyság szerint sorakoztak.

A rendőralkapitány, aki egész idő alatt a kezében tartotta a holttestről készült fotográfiát, most becsúsztotta azt egyenruhájának zsebébe. Csakis a technika eme csodálatos vívmányának köszönhetően sikerült azonosítani a hullát. A rendőrök a fényképet ugyanis mindenkinek megmutatták a városban, hátha felismeri valaki. Végül aztán a Fő utca és Rákóczi körút között elterülő Katonakórház téren sétálgató Tátrai Emánuel azonosította az áldozatot Kozora Máriaként. Ezt követően a rendőralkapitány és a rendőrorvos elkísérte a köztemetői halottasházba, hogy megerősítse az állítását. A huszonhárom éves, magas, természetes eleganciával rendelkező fiatalember gyakornokként dolgozott Kozoráék családi orvosánál, ezért ismerte a szerencsétlenül járt nőt.

Kelecsényi biccentett a köztemető-felügyelő felé, jelezvén, hogy letakarhatja a hullát. A fiatalember megfordult, és kérdését egyenesen a rendőralkapitánynak szegezte:

– Ki tette ezt? Ki tehetett ilyen borzalmas dolgot ezzel a szegény, ártatlan teremtéssel?

– Sajnos, ezt még nem tudjuk. De ígérem, meg fogjuk találni a tettest – válaszolta higgadt hangon Kelecsényi. – Jól ismerte az áldozatot?

– Nem igazán. Nagyjából kétszer találkoztam vele, amikor Varga doktorral a Kozora család Klobusiczky utcai házában jártam.

– Doktor Varga Árpádra céloz? – kérdezte Ondrácsek.

– Igen. Talán ismeri?

– Persze. Régi jó barátom – mondta a rendőrorvos, majd megjegyezte: – Kozoráékat azonban nem ismerem.

– Nem csoda. Csak két hónapja költöztek ide Rozsnyóról. A nő ... – Tátrai meghatódott tekintete a lepellel borított holttestre siklott, majd rövid hallgatás után ismét folytatta: – Kozora Mária apja bankárként dolgozik, így már Kassán is egyre ismertebb a neve.

– Mennyi esztendő volt az áldozat? – tette fel a kérdést Kelecsényi.

– Tudtommal huszonegy. Bele se merek gondolni, hogyan fogja az apja és a nővére átvészalni ezt a szörnyű veszteséget – a fiatalember a kezével végigsimította simára borotvált arcát. Kisvártatva hozzátette: – Tudják, Kozora Ferenc neje, tehát Mária édesanyja fél éve hunyt el gümőkórban. Emiatt költöztek Kassára, elmenekültek az emlékek elől.

Magyarországon a gümőkór, azaz a tuberkulózis súlyos közegészségügyi problémának számított. Latinul „*Morbus hungaricus*”-nak is nevezték, melynek jelentése *magyar kór*. Az elnevezés még a tizenhetedik századból származott, akkoriban leginkább a kiütéses tífuszt hívták így.

– Gondolom, bővebben nem tud nekünk segíteni a nyomozásban?

– Mire gondol?

– Esetleg hallott valamit doktor Varga Árpádtól az áldozattal kapcsolatban? Bármit, ami a segítségünkre lehet?

Rövid gondolkodás után Tátrai Emánuel így válaszolt:

– Nos, talán egyszer, mikor a Kozoraéknál tett látogatásunk után hazafelé tartottunk, a doktor úr megjegyezte: „milyen gyönyörű hattyú lett a szürke kisegérből”. A nő Varga doktort látszólag teljesen elbűvölte a szépségével.

Kelecsényi és Ondrácsek összenéztek.

– Volt a nőnek hódolója? – kérdezte az alkapitány.

– Nem tudom. De persze nem lepne meg, ha lett volna. Önök is láthatják, gyönyörű volt.

– Ön a doktor úrnál lakik?

– Nem, az Imaház utcában bérelek egy kisebb szobát. Sajnos, egyelőre még elég alacsony a jövedelmem, így nem engedhetek meg magamnak saját lakást.

– Talán nem kassai származású?

– Szikszón születtem egy iparos családban. Idővel sajnos az apám felhalmozott tartozásai miatt elszegényedtünk. Az orvosi egyetemet a fővárosban végeztem, utána hazatértem. Mivel Szikszón nem állt szándékomban karriert csinálni, ráadásul időközben a szüleim is elhunytak, Kassára jöttem szerencsét próbálni.

– Értem – mondta az alkapitány. Hangja közömbösen csengett, arca továbbra is kifejezéstelen maradt.

A három férfi kísértelt a halottasházból, és a temető előtt várakozó két ló vontatta fiáker felé vették az irányt. A körülöttük szomorúan álló sírok csak némán hallgattak, miközben a fehér hótengerből kiálló keresztjeik, illetve sírköveik tekintélyt parancsoltak maguknak. A távolban varjak károgása hallatszott, amit csak a férfiak talpa alatt ropogó hó hangja szárnyalt túl. Elöl Kelecsényi sétált a rendőrorvossal, Tátrai Emánuel néhány lépéssel lemaradt mögöttük. Ondrácsek elmesélte, hogyan ismerte meg doktor Varga Árpádot, a Kozora család orvosát. Néhány éve találkoztak egy orvosi konferencián, ahol a tapasztalatcsere mellett komoly barátságok is kötődtek. Azóta is tartották a kapcsolatot. Legalább egyszer havonta eljártak egymáshoz sakkozni, mivel időközben kiderült, az orvosi szakma mellett e stratégiai játék űzése is az érdeklődési körükbe tartozik.

Rövid hallgatás után a rendőrorvos megkérdezte:

– Alkapitány úr, olvasta a Felsőmagyarországban megjelent cikket? Azt, amelyiket Rhédey Anna kisasszony írt a gyilkosságról?

– Igen – sóhajtott Kelecsényi. – És a főkapitány is olvasta. Valósággal őrvjögött. Mégis mit képzelsz az a színésznőcske? Jó nagy pánikot robbantott ki. – A téma látszólag felbosszantotta.

– Nos, talán ha a rendőrkapitányság sajtóirodája jobban működne ...

Az alkapitány mérgesen a szavába vágott:

– A sajtóiroda jól működik, de nem kell mindent az emberek orrára kötni, mert aztán csak bolhából elefántot csinálnak.

Teljes mértékben érthető volt az alkapitány támadással való védekezése. A sajtókönyv vezetése ugyanis az ő feladata volt, amit lelkiismeretesebben is végezhetett volna. A bűncselekmények zöme sajnos nem került bele az említett könyvbe, így a nyilvánosság becsületes tájékoztatása a különféle esetekről enyhén hiányosnak bizonyult.

– Pedig ha az iroda úgy működne, ahogyan kell, a kassai közönség első kézből jutna hozzá a hírekhez, és nem hinnének holmi illetéktelen személyek által írott újságcikkeknek. Még a pánikot sem késő megállítani, amit Rhédey kisasszony írása keltett. Elegendő lenne egy a kapitányság által kiadott nyilatkozat, amit a Felsőmagyarország is legozna.